

отговорилъ: „И въ тойзи случай е услышана молбѣ-тъ ти: иди поскоро тамъ; понеже доклѣ не влѣзешъ ты въ града, азъ ничто не могъ да направѣхъ.“ Кога ся показало сѣнце-то, Лотъ достигнѣлъ до оный градъ, който былъ нареченъ испослѣ Сигорѣ. Тогава паднѣлъ отъ небо-то огнь съ сѣрж и истребилъ градове-тъ Содомъ и Гоморрж, всичкѣ-тъ околность, всичкы-тъ жители, всичкы-тъ поля и стада. Лотова-та жена не послушала повелѣніе-то на Ангела, останѣла назадъ отъ челедь-тъ си, озѣрихъла ся и прѣтворила ся въ соленъ стѣлпъ.

Авраамъ встанѣлъ на зарань-тъ, отишѣлъ да погледа на онакъ странъ, гдѣ стояли градове-тъ Содомъ и Гоморра, и видѣлъ, че излази отъ мѣсто-то имъ гѣстъкъ дымъ и пламень.

ГЛАВА XIII.

Рожденіе Исааково. — Изгнаніе Агарино и Измаилово.

По обѣщаніе-то Господне, при свѣршваніе-то на годинѣ-тъ, Сарра родила сына, когото и нарекла Исаакъ. И рекла Сарра: „Зарадва мя Господь на старость. Всѣкий, който чуе, че сѣмъ родила сына, ще ся зарадва наедно съ мене.“ Дѣте-то расло и наикнувало. Авраамъ былъ сто годинѣ, а Сарра девятдесѣтъ, кога имъ ся родилъ сынъ.

Измаилъ, сынъ Авраамовъ отъ Агарь, былъ нѣколко годинѣ постарѣ отъ Исаака и нерѣдко обижавалъ по-младаго си брата. Сарра забѣлѣжила това и поискала отъ Авраама да испѣди слугыниѣ-тъ ѿ, Агарь, наедно со сына ѿ, защото не почитатъ сына ѿ, Исаака. Това исканіе твърдѣ много огорчило Авраама, нъ Богъ му казалъ: „Направѣ тѣй, както желае Сарра.“ Авраамъ, който ся всякогы повишувалъ безпрѣкословно на волю-тъ Божію, встанѣлъ рано на зарань-тъ, взелъ нѣколко хлѣбове и мѣхъ съ водѣ, положилъ всичко това Агари на рамена-та и, като ѿ далъ и Измаила,